

Evangelhia zilei de duminică: Poarta oilor

Evangelhia din Duminica a IV-a a Paștelui și comentariu la Evangelhie: „Eu am venit ca ele să aibă viață și să o aibă din belșug”. Păstorul cel bun este acela care, după exemplul lui Cristos, se știe cu umilință în slujba celorlalți și nu caută nimic pentru sine.

Evangelhie (In 10,1-10)

„Adevăr, adevăr vă spun: Cine nu intră în staulul oilor pe poartă, ci sare prin altă parte, acela este un hoț și un tâlhar; dar cel care intră pe

poartă este păstorul oilor. Acestuia paznicul îi deschide și oile ascultă glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le conduce afară. Când le-a scos pe toate ale sale, merge înaintea lor, iar oile îl urmează pentru că îi cunosc vocea. Pe un străin nu l-ar urma, ci ar fugi de el, pentru că nu cunosc vocea străinilor”.

Isus spusese această parabolă pentru ei, dar ei nu au înțeles ce înseamnă ceea ce le spunea.

Atunci, Isus a zis din nou: „Adevăr, adevăr vă spun: eu sunt poarta oilor. Toți cei care au venit înainte de mine sunt hoți și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt poarta. Dacă cineva intră prin mine, va fi mântuit. Va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să ucidă. Eu am venit ca să aibă viață și s-o aibă din belșug”.

Comentariu la Evanghelie

Isus folosește o alegorie bine cunoscută în textele biblice ale Vechiului Testament: aceea a păstorului care își îngrijește turma. Însă atrage atenția faptul că, înainte de a se prezenta ca Păstorul cel bun, spune despre sine: „eu sunt poarta oilor” (v. 7).

Așa cum Dumnezeu făcuse cu poporul lui Israel, tot astfel și în Biserică se va sluji de „păstori” care să aibă grijă de „oile” Sale. Totuși, le clarifică tuturor un lucru: este „păstor bun” doar acela care conduce oile spre unica „poartă”, care este Cristos. Cel care încearcă să le ducă în altă parte este un impostor, pe care nu trebuie să-l urmăm, deoarece „cel care nu intră pe poarta staulului oilor, ci urcă pe altă parte, acela este hoț și tâlhar” (v. 1).

În mod foarte sugestiv, Isus spune că păstorul rău „urcă” pe altă parte, folosind un verb care evocă acțiunea celui care se cațără pentru a ajunge într-un loc unde nu ar trebui să fie. Astfel avertizează asupra pericolului de a te folosi de Biserică, și chiar de poziția ocupată în ea, pentru propriul interes. Profetul Ezechiel denunțase deja această atitudine: „Vai de păstorii lui Israel, care se păstoresc pe ei înșiși! Oare nu turmele trebuie să le păstorească păstorii? Vă hrăniți cu laptele lor, vă îmbrăcați cu lâna lor și tăiați animalele cele mai grase, dar nu păstoriți turma. Nu le-ați întărit pe cele slabe, nu le-ați vindecat pe cele bolnave, nu le-ați legat pe cele rănite, nu le-ați adus înapoi pe cele rătăcite și nu le-ați căutat pe cele pierdute” (Ez 34,2-4).

Benedict al XVI-lea, într-o omilie rostită în 2009 la deschiderea Anului sacerdotal, spunea: „Cum să nu

amintim că nimic nu face să sufere mai mult Biserica, Trupul lui Cristos, decât păcatele păstorilor săi, mai ales ale acelor care devin «hoți ai oilor», fie pentru că le abat cu doctrinele lor personale, fie pentru că le leagă cu lanțuri de păcat și de moarte? Și nouă, dragi preoți, ni se adresează chemarea la convertire și la a recurge la Milostivirea divină; de asemenea, trebuie să adresăm cu umilință o rugăciune stăruitoare și neîncetată Inimii lui Isus, pentru ca să ne păzească de teribilul pericol de a-i răni pe aceia pe care trebuie să-i mântuim”[1]. De aici importanța de a ne ruga cu toții pentru sfințenia preoților și pentru ca în Biserică să nu lipsească niciodată păstori buni.

Pe de altă parte, „Cristos, Păstorul cel bun, a devenit poarta mântuirii pentru omenire, pentru că și-a dat viața pentru oile Sale. Isus, păstor bun și poartă a oilor, este un conducător a cărui autoritate se

exprimă în slujire, un conducător care, pentru a conduce, își dă viața și nu cere altora să o sacrifice. De un astfel de conducător ne putem încrede – spunea Papa Francisc –, asemenea oilor care ascultă glasul păstorului lor, pentru că știu că împreună cu el merg spre pășuni bune și bogate. Este suficient un semn, o chemare, și ele îl urmează, ascultă, pornesc la drum călăuzite de glasul aceluia pe care îl percep ca o prezență prietenoasă, puternică și totodată blândă, care conduce, protejează, mângâie și vindecă”[2].

Păstorul cel bun este acela care, după exemplul lui Cristos, se știe cu umilință în slujba celorlalți și nu caută nimic pentru sine. „Permiteți-mi un sfat – propune sfântul Josemaría -: dacă vreodată pierdeți claritatea luminii, recurgeți întotdeauna la păstorul cel bun. Cine este păstorul cel bun? Acela care intră pe poarta fidelității față de

doctrina Bisericii; acela care nu se comportă ca mercenarul care, văzând că vine lupul, părăsește oile și fuge; iar lupul le răpește și risipește turma. Să știți că cuvântul divin nu este zadarnic; iar insistența lui Cristos – nu vedeți cu câtă dragoste vorbește despre păstori și despre oi, despre staul și despre turmă? – este o dovadă practică a necesității unui bun călăuzitor pentru sufletul nostru”[3].

[1] Benedict al XVI-lea, Omilie la a doua Vespere ale Preasfintei Inimi a lui Isus, vineri, 19 iunie 2009.

[2] Francisc, *Regina Coeli*, 7 mai 2017.

[3] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, 34.

Francisco Varo

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-poarta-oilor/)
evanghelia-zilei-de-duminica-poarta-
oilor/ (29.03.2026)